

در سوگ پرسیدن

روزها همیشه روشن نیستند، بعضی روزها، برای خیلی از ما غمگین‌اند، ابری و تار و کبودند، مه‌گرفته‌اند و مبهم، یا حتی گاهی چنان بار غمشان سنگین است که یادآوری آن روزها برایمان دشوار می‌شود.

برای شهادت امام صادق (ع) در سوگ پرسیدن

روزها همیشه روشن نیستند، بعضی روزها، برای خیلی از ما غمگین‌اند، ابری و تار و کبودند، مه‌گرفته‌اند و مبهم، یا حتی گاهی چنان بار غمشان سنگین است که یادآوری آن روزها برایمان دشوار می‌شود.

روزهایی که در آن هستیم اما، نه فقط برای ما، که برای جهان روزهای غمگینی است، سال‌ها پیش در این روزها، نه فقط یکی از چهارده معصوم، نه فقط بنیان‌گذار مذهبمان، مذهب شیعه جعفری، و نه فقط بزرگ‌ترین دانشمند آن عصر و روزگار، که صاحب سؤال از میان آدمیان پرکشید و رفت.

امام جعفر صادق ع، فقط بنیان‌گذار مکتب شیعه نیست، آن کس که سالروز پرکشیدنش این روزها به سراغمان می‌آید، کسی است که پرسش را با دین، و علم را با ایمان درهم‌آمیخت. نه فقط به ما آموخت که چشمان به آسمان باشد و در دل، دائم به یاد آن کسی باشیم که از رگ گردن به ما نزدیک‌تر است، بلکه به ما آموخت که از آسمان بپرسیم. از آسمان بخواهیم به ما بیاموزد، از آسمان بخواهیم در دل ما، نور پرسش بیندازد. از آسمان چشم بگردانیم و به خودمان و اطرافمان نگاه کنیم و آسمان را در چشمانمان سراغ بگیریم.

این است که او را کاشف الحقایق (کشف‌کننده حقیقت‌ها) نامیده‌اند. او به آدمیان آموخت ایمان بدون علم، و علم هم بدون پرسش ناممکن است. از روزگار او، ناسازگاری دیندار بودن با نپرسیدن آشکارتر شد. ما از او آموختیم هرچه دیندارتر باشیم، پرسش‌های بیشتری داریم، و هرچه پرسش‌ها دقیق‌تر باشد و علمی‌تر، به دینداری نزدیک‌تریم. او دانشگاهی ساخت که پناهگاه پرسشگران شد، پرسشگرانی که عاشق حقیقت بودند و دل به پرسش‌هایشان سپرده بودند.

چه قدر او را می‌شناسیم؟ چه قدر راه او را، راه پرسیدن و تلاش برای به پاسخ رسیدن را از او آموخته‌ایم و راه زندگی خود را ساخته‌ایم؟ این روزها که نه فقط ما، بلکه جهان سوگوار غم کهنه ولی هنوز دردناک از دست دادن اوست، این پرسش مدام در سرم تکرار می‌شود.

شهادت امام ششم که دانش و پرسش و راستگویی را به طور آشکاری بر صدر نشاند، بر همه دوستداران آن بزرگوار تسلیت باد.